

A FI O PARTE

February 6, 2012 at 8:30pm

Sunt a băiețelului căruia nu-i plăceau poveștile.

Și cum ar fi putut să-i placă, de vreme ce nimeni nu îi citise vreuna

La început rupea jucăriile și plângea de supărare până i se învinețeau buzele

Apoi a descoperit propriile povești... iar în ele era doar prietenie și îmbrățișare și dragoste.

Sunt a celui tânăr ce-avea curgerea lină a fluviului.

Privirea i se agăța pentru o clipă de inimă, apoi rămânea numai zâmbetul

Ca o îmbrățișare nespus de timidă... O taină mare e bunătatea ce se trădează prin toate

Dar nu se mărturisește singură, ci Îl lasă cu umilință, numai pe Acela-ndreptățit, să o mărturisească.

*

Sunt a copilei care mi-a dăruit nu doar dragoste

**Ci și-atâtea cuvinte de dragoste... care mi-a iertat
neajunsurile, care a înțeles**

**Că timpul de-aici nu ne va ajunge nicicând să ne îmbrățișăm
de ajuns sufletele,**

**Să ne contemplăm adâncimile, să râdem una de alta și să ne
plângem una alteia lacrimile.**

*

Sunt a bătrânului cerșetor cu ochii ca cerul senin la amiază

**Poate era important pentru el să primească ceva, nu știu...
încă mai important însă**

**I-a fost să mă privească, mai important i-a fost să îmi rețină
pentru câteva clipe mâna**

**Și am plecat către alții, cu o nestinsă arsură pe inimă, fără să
îi cunosc binecuvântarea și grația.**

*

Sunt a tatălui trupului meu care m-a învățat ce înseamnă a fi copilă.

Or nu se simte fiul sau fiica o parte a părintelui care-l iubește fără condiționare?

Pentru copil, un e acasă mai mare ca în întâlnirea cu acela care și-a modelat sufletul

În forma eternă a unor mâini ce, într-o rugăciune de aripi, îi pot adăposti inima.

*

Sunt a profesorului de matematică ce își iubea elevii.

Făcea cu ei proiecte, excursii, avea chiar și o trupă de teatru

Pentru care scria piesele. De dragul jocurilor, copiii se obișnuiau și cu gândirea exactă

Și cu marile calități ale sufletului și cu gândul că toate bunele învățături sunt roade ale dragostei.

*

Sunt a bătrânei micuțe care-și plimba pe lângă bloc câinele pechinez.

**Cum picioarele n-o prea ajutau, îl striga numai uneori:
„Vino-aicea, mamaie!”**

Ce blândețe și ce umilință se citeau în plăpânda ei voce, nu le pot descrie nici îngerii...

**Dar am înțeles c-a crescut mulți copii și nepoți... și a fost
fiecăruia rază de soare.**

*

**Sunt a tânărului director căruia colegii i-au trimis în camera
de hotel o prostituată.**

**Pentru că își iubea nevasta, a stat numai de vorbă cu fata. Și
pentru că nu înțelegea ce înseamnă**

**Sărăcia, a stat și ea să îi povestească... Așa s-au trezit că
plâng amândoi pentru cei flămânzi, pentru cei**

**Ce au cunoscut toate umilințele, pentru cei ce rămân în
infern pe când iubiții lor prea curând se eliberează.**

*

Sunt a băiatului de zece ani care mă urma pretutindeni în tabăra de copii.

E-o bucurie tăcută, dar minunată, a acelor care-nțeleg că nu le e dat să fie împreună

Și atunci își lipesc cu atât mai puternic inimile... Amprenta aceea rămâne, chiar dacă pierdut

Este pasul comun... Făclia o luminează aratând înainte, la desele îmbrățișări de pe cărările infinitului.

*

Sunt a fetei căzute din stele, cu care-am împărțit atâtea zbateri și idealuri

Mai înainte ca iubirea mea de prieten să se amestece cu aceea mai aspră a părintelui...

Ea știa să respire o dată cu muntele, știa să extragă dintr-o picătură de frumusețe, o mare de încântare

Dar nu știa să oprească furtuna care îi acoperea uneori inima... deopotrivă irezistibilă și distrugătoare.

*

**Sunt a tânărului care se pricepea să lumineze un univers cu
un zâmbet**

**Pe când în el, nenumărate altele se prăbușeau într-un haos al
disperării.**

**Lupta neștiut cu o buruiană amară a iadului și întruna,
întruna pierdea.**

**O singură armă nu încercase, dar numai aceea i-a folosit...
rugăciunea.**

*

**Sunt a femeii aceleia de cer și pământ pe care-o mărturiseau
șoaptele, liniile și culorile.**

**Nu o dezvăluiau însă, căci și ea își pierduse numărul
tainelor... Mă întrebam uneori**

**Dacă pictura ei e o vorbă a mângâierii sau dacă vorbirea îi e
o pictură a acesteia. Mă-ntrebam deseori**

**cât de-orbitoare i-ar fi strălucirea, dacă ar lăsa de-o parte
detaliile și ar arde-ntr-o singură flacără...**

*

Sunt a părintelui mult binecuvântat de pe continentul cel mare

El vindeca sărmanii în numele Domnului și le vorbea despre iubirea eternă

Mergea nu doar prin sate ale creștinilor, ci și prin taberele musulmanilor și ale comuniștilor.

Zicea „Au multă nevoie de Dumnezeu acești frați... iar dac-o fi să mă pună pe cruce, sunt gata”.

*

Sunt a prietenei mele cu suflet de copil

**Reînnoit de o mare de grație ce i-a răsplătit bunătatea....
Mai înainte de-aceea**

Cât au tentat-o însă demonii cufundând-o în apa întunecată a disperării... și cât de singură

**S-a simțit, până s-a-ncumetat să guste din iubirea cea mare
și să se lase mângâiată de aripi!**

*

**Sunt a bărbatului frumos care-mi strângea mâna, când i-am
șoptit printre lacrimi**

**Să ne rugăm împreună... Cât de nebun se zbătea bietul său
suflet mai înainte să-și ia zborul**

**Și cât ne-am luptat amândoi, și cât ne-am neînțelea în
această confuză viață a noastră...**

**Un trubadur cu nenumărate talente, dar orb. Până când
plânsul cel înfricoșat i-a deschis ochii.**

*

Sunt a surorii mele de suflet... Ea are o respirație a inimii

**Ce-atinge până-n străfund pe toți cei binecuvântați să o
întâlnească.**

**Cu cât mai binecuvântat este însă acela care-i cunoaște
adânca blândețe de mamă**

**Și mângâierea țesută din stele, și zâmbetul rupt dintr-o
margine a raiului...**

*

Sunt a aceluia care îi mărturisea fetei că i-a aprins flacăra

Pentru că mâinile ei urmează legile maternității... și-i mai spunea

Că un bărbat adevărat trebuie să-și facă femeia să râdă... și să se simtă

În siguranță... și, neapărat... să se-ndrăgostească de el, în fiecare dimineață.

*

Sunt a tinerei mamei ce nu a mai cunoscut somnul

Timp de aproape trei luni de zile. Avea un prunc prematur ce se înfricoșase de lume

Așa că refuza hrana, refuza viața... Numai o dragoste cu chip de sacrificiu a convins sufletul

Să nu renunțe la calea aceea de lacrimi și spini... a cărei răsplată s-a arătat a fi Dumnezeu Însuși.

*

Sunt a aceleia care a vrut prea târziu să mă țină de mână.

Fusese, într-adevăr, un timp al speranței și visului în care aș fi dat o lume întreagă

Pentru o singură atingere a lui... Păcat însă că eram prea tineri și că tentația frumuseții

Ne-a fost mai aproape, decât credința într-o comuniune eternă a sufletelor...

*

Sunt a fetei a cărei iubire a rupt-o de lume și chiar

De propria ei conștiință. A încercat mult timp să se mpotrivească

Cu disperarea aceleia obișnuit să țină regula lumii... și-ar fi murit poate sfâșiată

De n-ar fi înțeles că luptă zadarnic cu-Acela ce stă, din vecie, deasupra oricărei înțelegeri a omului.

*

Sunt a tânărului pe care tocmai îl părăsise iubita. De la 19 ani crescuseră împreună

Și se-mpărțiseră unul altuia, așa cum, de fapt, împărțiseră totul... Credea că o știe la fel de bine

Ba chiar mai bine decât pe sine. Abia acum realiza că de mult îl scosese din inima ei, ca pe-o buruiană

În vreme ce el nu încetase să o alinte în cuibul de dragoste și să îi sărute urmele pașilor.

*

Sunt a femeii care și-a văzut bărbatul și fiul murind.

Mai simplă era și mai bună ca pâinea caldă. Chiar nu ar fi ținut nimic

Pentru ea... afară numai de aceia. O voce din inimă i-a șoptit: “Și ei sunt ai Mei, prea iubito

Tu doar amintește-ți că sunt cu Mine!...” Dar ea a ales pentru o vreme prea lungă, durerea.

*

Sunt a acelora buni care din copilărie mi-au fost

Ca o a doua pereche de părinți. Au fost încercați de mai multe amaruri

Și, printre ele, de cea mai adâncă durere a omului.... De-aceea, mai mult ca oricui

Mi-aș fi dorit să le trezesc credința. O alta însă sigur va reuși... din prima clipă a revederii.

*

Sunt a nespus de inimoasei femei ce s-a trezit prizoniera

Unui ciclon al neputinței și-al disperării. Nimic nu îi rămăsese pentru a-și crește pruncii!

Dar numai ce s-a întărit și-a cerut... și atunci Cineva a îmbrățișat-o și a ridicat-o deasupra prăpastiei

Și i-a dăruit puterea de-a rezista la noi încercări, până ce-a căpătat strălucirea oțelului.

*

Sunt a tânărului ce avea un chip al prunciei și-al bunătății

Și fără să aibă nici o recunoaștere a oamenilor, ședea chiar la porțile Împărăției Cerurilor .

**Dar cum? În umilința lui, deloc nu și-ar fi imaginat-o!...
Frăția noastră cea dulce-mi șoptea**

**Dansezi pentru o vreme cu un iubit... cu un prieten, o viață...
c-un înger însă, o eternitate.**

*

Sunt a fetei de șase ani, de o dulceață fără asemănare...

Vorbeam odată despre copii și părinți și căței, căci în inimioara ei minunată se bucura de toți

Și nimeni un-vi putea pricinui vreo supărare. „Mai am un tată, eu...” mi-a spus gânditoare

„Tu știi că există un tată mai mare care a făcut lumea asta și pe toți copiii lui, oamenii?...”

*

Sunt a bărbatului necunoscut care a oprit mașina

Din cauza copilei ce atârna fără vlagă în brațele mamei. Mai înainte

Nefericita s-a agățat de atâtea geamuri, fără-a primi din spatele lor, nici măcar o privire.

El, bunul, le-a deschis însă imediat ușa. Sau să fi fost, de fapt... o poartă a raiului?

*

Sunt a surorii tatălui meu. Asemenea lui, era construită

**Pentru a reflecta majestatea inalterabilă a munților.
Credeam că deja aparține cerului**

Când i-am întâlnit pentru prima dată durerea... M-am îngrozit urmărind-o cum pulbera nu doar

**Iazurile, nu doar brazii semeți și poienile și făpturile
simțitoare... ci și cel din urmă atom al stâncii.**

*

Sunt a aceleia tânăr, dar mult încercat, din scaunul cu rotile

Care-ntr-o seară de iulie a construit pentru prietena lui o inimă

Din lumânările... Oare recunoscuse el, minunatul, că așa e și inima omului

- mulțime de focuri mici, fragile, pe care le-aprinde într-una... doar Unul?

*

Sunt a învățătoarei cu chip de icoană care-mi spunea

Că și-ar dori să aibă așa un copil ca mine... Era idolul meu. Cât îmi plăcea

Să stau în brațele ei și să-i fur câte-o sărutare!... Voi apuca vreodată să-i spun

Că vreau în continuare să-i fiu copilaș și că-n inima mea poartă aura divinei mame?

*

Sunt a bărbatului musulman care își împărțea masa

Cu o femeie a străzii. Fără să îi cunoască măcar numele, o botezase

„Iubita mea”... El refuza cu îndârjire să își discute principiile ori credințele. Obişnuia numai

Să le trăiască... o dată cu darurile unei naturi mai bune, mai permeabile pentru apa divină a vieții.

*

Sunt a copilei atinse de grație

În ciuda multelor sale păcate din poftă și nerăbdare și dragoste.

Mă-ncântă umilința acelei inocențe ce ține aproape de orice fărâmbă de bunătate

Dar și mai mult răsplata pe care nu de la oameni o va primi, ci de la Acel ce-o îmbrățișează în taină.

*

**Sunt a bunicului care a fost prima mea mare iubire.
Mergeam pe atunci cu o corabie de neatin**

**Și nu știam deloc ce înseamnă furtuna... Când el a plecat, am
rămas să țin piept singură valurilor**

**Căci nu credeam pe-atunci în colacele de salvare. Mult mai
târziu am aflat că, de fapt**

**Nu mă îndepărtasem deloc de pământ, iar furtuna era doar
în inimile oarbe ale oamenilor.**

*

**Sunt a micuței de patru ani care mă făcea să mă minunez
fără încetare.**

**Scotea atâtea vorbe de drag și de-nțelepciune, că ajunsesem
să mă-ntreb de nu e**

**Cumva vreun înger rătăcit pe pământ.... Odată ne-a
mărturisit și cum îi e împărțită inima:**

**O jumătate pentru mami, o jumătate pentru tati, o jumătate
pentru buni, o jumătate pentru babu.**

*

Sunt a tânărului american ce salvase atâtea vieți în războaie

**Și-ntors acasă a descoperit că mai ușor de ferești de gloanțe,
decât de o veche dragoste...**

**Dacă l-ar fi înțeles cu adevărat pe Dumnezeu nu ar fi existat
însă sfârșierea**

**Dar el Îl îmbrățișase mai degrabă cu mintea, iar inima încă
rămăsese tânjind după o îmbrățișare.**

*

**Sunt a vechii mele prietene, cu care-mpărțeam toate
gândurile inimii.**

**Doi ani am fost aproape nedespărțite, apoi m-a sorbit
vârtejul acela de nebunie**

**Și n-am mai văzut decât chipul unuia... Pe tot cerul inimii
mele am pus prima religie**

**Având chipul omului. Nu bănuiam pe atunci că am altă
căutare și că adorația nu li se cuvine idolilor.**

*

Sunt a aceleia care mă iubea în tăcere. Știam...

Numai că-n vremea aceea legată eram de un altul (ce nu mă iubea).

Și asta știam. Și în atâtea lacrimi de soare i-aș fi îmbrățișat iubitorului inima

Arsura lui însă m-a oprit... căci nu mă interesa decât îngerul, nicidecum omul.

*

Sunt a frumoasei fete care avea pe chip și în voce

Noblețea intactă a unor vremi de mult apuse. Parcă avea și o artă a diplomației

Ce nu se mai știe astăzi... Cum nu se mai știe nici că bunătatea se vede mai tare

În cele o mie de gesturi mărunte, umile, ce-adorm cumplita poftă de sânge a prădătorului.

*

Sunt a bărbatului drag care mă acuzase de fanatism

Simțise el, fără îndoială, adevărul... căci fără o nebunie a iubirii

**Cum mi-ar fi fost oare poemul, cum mi-ar fi fost
îmbrățișarea și șoapta**

**Și mâna întinsă spre el... în speranța unei atingeri care să nu
se sfârșească vreodată?**

*

Sunt a femeii de-o vîrstă cu mine, dar care mă întrece

**În multe ale inimii daruri... Aș fi recunoscut-o chiar dacă
nicio**

**Nu ne-am mai fi-ntîlnit înainte, pentru că sunt făcută să
îmbrățișez o asemenea soră**

**De fiecare dată când spune, cu un oftat... să știi măi, că-ntr-
adevăr o femeie perfectă ar fi ieșit din noi două.**

*

**Sunt a fratelui care ducea oamenii cu taxiul și le vorbea
despre Dumnezeu**

**O cuvântare deopotrivă dulce și aspră pe care nu o puteau
suferi iubitorii de sine**

**Dar care încânta pe călătorii umili în credință, ce căutaseră
și nu-și terminaseră căutarea**

**Cei tari își vedeau de drum slăbiți de furie... cei slabi,
întăriți de o nouă binecuvântare.**

*

**Sunt a prietenei mele ce-a cunoscut până-n străfund
umilința**

**De a iubi nemăsurat un mare admirator al oglinzii... Nimic
mai greu de înțeles**

**Pentru cel viu, decât că inima omului cu care de atâtea ori s-
a pierdut în îmbrățișare,**

Se poate pentru un rest de viață schimba

într-o gaură neagră a infernului.

*

Sunt a celui ale cărui mâini vorbeau în taină cu mâinile mele

Oh, mângâierile lui, ca și el, pe de-a-ntregul, nu erau de pe această lume!

În fiecare clipă a lui promitea veșnicia, dar pe neașteptate... am rămas numai cu promisiunea

El, spirit curat, eu încă pentru o vreme purtătoare fragilă a cărnii...

*

Sunt a colegei de școală întâlnite după un sfert de veac

Dup-un sfert de veac de înstrăinare, când mă gândesc la ea am în inimă deopotrivă

Pe omul cel vechi de acum și pe-acela strălucitor al copilăriei... Așa parcă încep să înțeleg

Cum ne privește Dumnezeu, cu o dragoste ce ne cuprinde deodată, la toate vârstele și puterile...

*

Sunt a tânărului ce cu atâta tupeu se împrumutase din frumusețea nespusă a îngerilor.

Erau pe atunci vreo sută de poeme între noi și încă nu-mi alinasem deloc arderea...

Plângeam mereu pentru sălbăticia lui, dar într-un vis am intrat în castelul inimii sale

Și i-am recunoscut bunătatea și am înțeles că va fi vindecat în curând de iubirea cea mare.

*

Sunt a celor două fete ale străzii care se bucurau să mă întâlnească.

Ce mare cuprindere se-arăta în iubirea lor aparținând îngerilor, aparținând demonilor,

Mai mult însă, mult mai mult îngerilor!... Da, prea ușor le era să înșele, să fure,

Însă ar fi murit pentru bunătate... Se bucură totdeauna la ziuă acela ce-a cunoscut durerea în noapte!

*

Sunt a fratelui și-a fetei lui dragi, ce împărțea leacuri de soare săracilor.

Aveau amândoi o viață a călătoriei binecuvântate și nu era loc

**În care s-ajungă, fără s-aducă zâmbete și speranță...
Nenumărați îi iubeau**

Le căutau mângâierea și apropierea... chiar dacă ei repetau mereu că numai Dumnezeu vindecă.

*

Sunt a tinerei încântătoare care a gustat fericirea simplă a căsătoriei.

Părea însă prea puțin pentru inima ei, așa că s-a-ndepărtat pe un alt drum al riscului

Și al emoției necugetate... Nici când iluziile nu se-arată a fi mai puțin decât realitatea

Dar prețul le e dureros de real, ca omul să poată vedea distanța-ntre soarta îngerului și-a demonului.

*

**Sunt a prietenului drag care în seara aceea nu m-ar mai fi
lăsat să plec**

**De lângă el. Nu îndrăzneam să vorbească, dar cu atâta
dragoste îmi ținea mâna**

**Că nu mi-a fost deloc ușor să îmi oțlesc inima, pentru a nu-i
dăruie decât înțelegerea**

**Că nu e pe lumea aceasta nici o împrejurare, în care o bună
iubire să calce pe alta.**

*

Sunt a fetei subțiri pe care am cunoscut-o săracă

**Era un sânge de brav luptător ce-i pulsa în inimă, dar și
unul**

**De sfânt, impregnat de un duh al devotamentului și al
compasiunii... Ea însă și-a dorit mai întâi**

**O îndeostulare a lumii... și a avut-o . Un dar care i-a împietrit
deopotrivă oceanul de lacrimi și flacăra.**

*

Sunt a băiatului cu ochi negri și palmele aspre. Timiditatea lui

Se acorda cu mintea-i abilă, drept care a compus pentru colega lui o scrisoare

Cu cifru... apoi, zăpăcit, a rătăcit cheia. Fătuca însă a descifrat-o, fiindcă și ea îl iubea

Fiindcă nu-i cheie să stea în afara iubirii... iar în prima iubire-i ascunsă o cheie a îngerului.

*

Sunt a bătrânei frânte de spate ce nu mai avea puterea să treacă strada

Dar tot încerca până ce-ntru-n târziu se mai găsea un suflet de om s-o ajute.

Ai ei care o iubiseră, o așteptau toți dincolo... Vecinii o salutau, apoi degrabă, întorceau capul.

Nu-i cumpăra niciunul vreo pâine. Niciunul nu bănuia că omul umilinței este deja hărăzit gloriei.

*

Sunt a bărbatului care se pricepea să privească femeia ca pe un univers

**Și se lăsa rapid ademenit de mângâierile ei în formă de aripi.
Avea un vas**

**Cu mult mai diferit de al altora, iar în el o magie a bunătății
și o contramagie a puterii.**

Părea fragil, era însă periculos: un prizonier i se îndatora nu doar cu trupul, ci cu întreg sufletul.

*

Sunt a tânărului care avea curajul de a sta singur

Care vorbea tare, nu din spatele geamului, ci în contra furtunii

Ținea o torță mai puternică decât ceilalți și oricine o vedea de la mare distanță.

Nu însă și chemarea aceea de taină... nu însă și blândețea rănită, ca o vale adâncă a lacrimilor.

*

Sunt a celui puști delicat pe care odată îl făceam să plângă

**Citindu-i orice povestioară tristă... Zadarnic se învârtoșa
ambitiosul**

**Punând cu mine atâtea pariuri contrare. Îl biruiam mereu,
prea ușor... așa că, după cum îl cunosc**

**De nu aici, în casa durerilor... va fi oricum biruit, pentru
vecie, în casa cea mare a compasiunii.**

*

Sunt a timidei liceene ce-avea o dulceață a trupului

**Mai mare chiar decât a copilului... Atingerea îi era aproape
eterică,**

**Surâsul și ochii se pricepeau să cânte în ode tainice, despre
eternitate**

**Tristețea-i dezvăluia însă rana, și-odată cu ea, condiția
pământească.**

*

Sunt a călugăriței italiene care s-a rugat pentru sufletul muribundului

În ultima noapte a trupului său, fără să se îndepărteze de el, nici pentru o clipă... În schimb,

Preotul l-a lăsat neîmpărtășit, fiindcă familia nu l-a chemat din timp pentru cele orânduite.

Așa s-a retras darul mândru al omului, pentru ca darul umil al lui Dumnezeu să se vadă mai bine .

*

Sunt a bunicii care asculta vrăjită povestea

Pe care nepotul său și ceilalți micuți se plictisiseră să o asculte...

În ea se arăta un spirit al inocenței pe care nu-l poate birui lumea

În ei, numai sămânța înăbușită și golul perfid al durerii, în creștere.

*

Sunt a aceluia care a ucis fără să vrea,

Dar își acceptă apoi pedeapsa ca pe-o eliberare de o stare a ființei

Ce nu se mai poate numi viață... Da, moartea iubirii de sine-i mai rară

Și mai dramatică-n agonie și mai apropiată de existența cea adevărată.

*

Sunt a iubitei doamne a cărei bunătate

N-o pot atribui decât îngerilor. Eu nu știu alta asemeni, dar sper că poate odată

Așa se vor arăta din nou oamenii - cu o simplitate de copil dăruind totul și cu o grijă de mamă

Servind tuturor... până și acelor care nu s-au priceput deloc să răspundă la dragoste, cu dragoste.

*

Sunt a studentului care fusese bolnav de cancer în copilărie.

Deși foarte simpatizat, el nu se-amesteca mai deloc cu băieții de aceeași vârstă

**În tot ce făcea preferând să-și cultive nu mintea, ci inima.
„Nu-ți este greu singur?”**

L-a întrebat un coleg. “Nu-s singur, frate”,a fost răspunsul lui, „tot timpul Dumnezeu este cu mine.”

*

Sunt a fetițelor care nu vroiau să mă lase să plec.

Oh, le-aș fi cules toate lacrimile, să le sărut apoi în fiecare dimineață.

Cât oare am aflat unele despre altele, de ne-a fost atât de amară ruperea

Sau cât de dulce ne-a fost, mai degrabă, atingerea inimilor, ca să ne-o dorim pentru totdeauna?

*

Sunt a bătrânului nebun care căra un sac de manuale prin facultatea de matematică.

Eram la sfârșitul unui seminar de filozofie, când a intrat și m-a întrebat direct dacă știu

De câte feluri e sufletul omului. Habar nu aveam și măndoiam, oricum, că există un suflet.

„E de la minus infinit, la plus infinitul” mi-a zis el... și au trecut 15 ani, până am ajuns să îi dau dreptate.

*

Sunt a fetei aceleia de o mare bunătate, care murea încet, pe un pat de spital

**La doi ani de la un accident care o lăsase inconștientă.
Adevărat, îi vedeam trupul**

Ce încă se mișca, în ciuda slăbiciunii teribile. Mult mai degrabă însă, aș fi preferat să-i văd sufletul...

Înțelegeam că era dincolo și era fericit... de aceea nu mai aveau putere nici rugăciunile, nici lacrimile.

*

Sunt a bărbatului cu părul bălai care plutea într-o apă a visului

Era, cred, îndrăgostit de o nimfă ce nu reflecta asemenea lui, culorile cerului

Îi arătam un drum mai scurt spre iubirea din care vin totdeauna toate iubirile

Și îl tenta drumul acela... dar nu mai mult decât bunătățile nimfei și cuvintele dulci ale lumii întunecate.

*

Sunt a femeii de treabă care făcea curat și hrănea porumbeii. Unde lucra

Era prietenă cu atâția... totuși nimeni nu cunoștea că își pierduse bărbatul în ziua nunții, copilul

Câteva luni mai târziu, iar ea zăcuse pentru doi ani în comă. O viață... Apoi, cu mare luptă, încă una.

Și iată, cu toate grijile, era fericită. Uitase complet paradisul, dar binecuvântarea-i rămăsese în inimă.

*

Sunt a profesorului vârstnic care iubea deopotrivă știința

**Și oamenii... Ce tare i-ar mai fi plăcut să discute cu copii
pasionați după adevăr**

**Dar din aceștia, abia dacă se mai găsea vreunul la o
generație... Afară de el, bineînțeles**

**El se-ncăpățâna să rămână copilul ce cercetează și crede în
promisiunea unei lumi mai curate.**

*

**Sunt a directoarei unguroaice cu care am vorbit o seară
întreagă.**

**O mică femeie, cu sufletul mare, dar și o rană adâncă a
umilinței.... Îmi povestea cum odată**

**A dus în vizită la lac niște doamne din București, iar ele o
evitau, de teamă să nu le împingă în apă.**

**Oh, Doamne, ce fel de oameni ne credeți, mă întreba... fără
să știe că deschisese și-n inima mea o rană.**

*

Sunt a micuțului drăgălaș pe care toți îl plăceau.

Fusese învățat să răspundă cu un zâmbet loviturilor și să se exprime respectuos

În orice împrejurare. Fusese învățat să își controleze emoțiile și când se dansează, să stea liniștit

De-o parte. Însă fetelor le șoptea „I love you...” iar în dansurile lui secrete striga „Libertate!”

*

Sunt a tinerei necunoscute pe care-am văzut-o în metrou.

Ea m-a făcut să-nțeleg pe acei ce cântau frumusețea femeii

Comparând câte-o linie a feței , un surâs ori privirea acesteia cu minunile lumii

Amintindu-și, într-o fulgerare a curcubeului... că ființa umană a fost hărăzită de la început raiului.

*

Sunt a prietenului de tinerețe pe care l-am iubit mai mult ca pe un frate.

Iubeam și pe soția lui, care mi-era prietenă de mai înainte. Apoi ei, minunații, s-au despărțit

Și în curând, el a rupt toate firele noastre de dragoste... O prea comună trădare, să te mai întrebi

Ce inimi de ceață avem, trăind ca și când cei dragi de aici, ne sunt pierduți pentru eternitate...

*

Sunt a acelor două grozave doamne care predau psihodramă.

Să spun că aveau o metodă de-a încălzi sufletul, ar fi o deplină stupiditate

Căci dincolo de orice metodă, se auzeau cuvinte ce le veneau din inimă și se simțeau

Nenumărate îmbrățișări și mângâieri ale unor vieți trăite cu o artă adâncă a dragostei.

*

**Sunt a adolescentului care mi-a scris, pe neașteptate, un
bilețel de dragoste**

**Copiii ascund uneori asemenea flăcări, ca preț pentru o
bunătate a prieteniei...**

**Așa înțelegi cât de aproape sunt de Dumnezeu aceia ce-atât
de ușor își oferă dragostea**

**Și recunoști că această lume a mizeriei nu va fi înecată de
judecată, ci îmbrățișată de iertarea divină.**

*

Sunt a femeii cu riduri adânci care nu știa să citească.

**Creștea cu răbdare doi țânci, care-o priveau ciudat, ca pe o
soră mai mare.**

**Dar nici copacul bătrân nu își trădează ușor cunoașterea ori
puterea**

**Ori măreția inegalabilă care se dobândește numai
împotrivindu-te gerului și furtunilor.**

*

Sunt a unchiului care m-a sunat într-o dimineață, ca să mă anunțe că o să moară.

Știa că n-o să ne mai vedem, nici auzim, așa că nu a pierdut timpul cu introducerea.

Plângea când mi-a șoptit: „Să nu uiți că te iubesc și vreau ce-i mai bun pentru tine și copilașului tău. ”

Cu inima sfărâmată am închis. Nu bănuiam că și cea mai rea suferință, ascunde o promisiune a cerului.

*

Sunt a simpaticei tinere cu zâmbet american

**Care cu-atâta dragoste și umor învăța pe copii matematica...
Și, ce întâmplare**

Zâmbetul ei frumos chiar a ajuns să fie iubit în America! Ea știa că nu-i loc pe pământ fără Dumnezeu

Dar căutase un loc binecuvântat, în care bunătatea să fie recunoscută ca o dovadă a iubirii Sale.

*

**Sunt a fetei pe care-o creștea bunica. „A părăsit-o noru-
mea”**

**Se văita într-una bătrâna „și, uite, eu sunt prea săracă,
bolnavă...”**

**Oricum, cei doi ochișori îmi răpiseră inima... Oh, vis
frumos! Aș fi răpit-o și eu**

**Într-o clipă, cu totul... dacă din slăbiciunea de tinerețe, nu
mi-aș fi dăruit alegerea altuia.**

*

Sunt a tânărului veterinar care a ieșit în stradă

**Și-a luat în spate cainele acela uriaș, vagabond, care trăgea
să moară**

**Cărându-l așa cum un soldat își duce prietenul împușcat pe
câmpul de bătaie. Așa își vorbesc**

**Tăcutele inimi ce se întâlnesc doar o dată și se leagă pentru
totdeauna cu firul de foc al compasiunii.**

*

Sunt a prietenei ce cu o vorbă mă atingea

**Ca o nespus de duioasă îmbrățișare. Un înger părea
întrutotul**

**Doar că voise odată pe unul, pe care-l voise și alta mai roabă
și mult mai înlăcrimată...**

**Aceea a suferit, dar s-a vindecat... în vreme ce îngerul care a
greșit, mai are încă o rană.**

*

**Sunt a celui visător al credinței în om care privea mereu în
altă parte**

**Decât în aceea a mării lumini a lumii... Mereu descoperea
câte o carte nouă**

**Și se lăsa încântat de noile explicații. Broda de atâta timp cu
firul prea măsurat al înțelepciunii**

**Că nu înțelegeam cum nu se plictisește. Apoi, am realizat, în
sfârșit, că se temea să își dăruiască inima.**

*

Sunt a bătrânei unguroaice care îngrijea blocul.

Iubea un peruș, iubea ordinea, cinstea, iubea pe aceia ce nu ezitau

Să-i întindă o mână... În tot se făcea și-n aceste iubiri se arăta de-o seriozitate

Vecină cu nebunia – dar numai seriozitatea măsoară adevărata credință a inimii.

*

Sunt a adolescentului de o frumusețe nepământească, ucis de necunoscuți

Prilej pentru a condamna nevinovați și a celebra minciuna înaintea lumii,

Dar și pentru ca omul din stele să se întoarcă din nou la stele, iar judecata celor căzuți

Odată cu consolarea părinților devastati, să rămână Aceluia ce împarte dreptatea fără grabă.

*

Sunt a artistului care s-a îndrăgostit de-o nălucă a iubirii.

**La locul mângâierilor se afla o stea cu zâmbet strălucitor și
erupții de slavă.**

**Erau atât de singuri pe lume... doar închideau ochii și își
spuneau că paradisul este aici**

**Dar, în absența adevărului de dincolo de aștrii, umbrele
dornice de război se strecurau fără stavilă.**

*

Sunt a fetei cu nume de zeiță și purtare asemenea...

**Ce om al pământului ar fi putut să-i deslușească misterul ori
tulburările?**

**Deodată, un cântec de bucurie ca al izvorului, o clipă apoi o
mare-n furtună.**

**Prea vie era, cu adevărat, prea vie... pentru a zăbovi prea
mult în această lume.**

*

Sunt a copilaşului care vroia să mă convingă că e Dumnezeu

**Dar nu doar el, ci oricare frate al său, căci Dumnezeu e în
inimile tuturor**

**Ce poţi tu crea, minunatul? îi spuneam... Nici suflet, nici
lege şi nici măcar o umbră a atomului.**

**De ce nu îl cauţi pe Acel care le crează?... Acela e-n noi,
repetă el zâmbind. Sfârşită îmi e căutarea.**

*

**Sunt a fetei fragile care râdea cu toată fiinţa, asemenea
pruncilor.**

Aşa se arăta că avea în ea nenumărate izvoare ce concureau

**Cu imnurile neaşteptate ale păsărilor îmbrăţişând cerul... Se
înţelege că viaţa**

**E un motiv de bucurie pentru creaţie, dar încântarea
supremă de dragoste aparţine doar omului!**

*

Sunt a omului care de şaptesprezece ani trăia în stradă.

Dormea pe treptele unei clădiri, într-o intersecție aglomerată.

În noaptea aceea siberiană însă, doar sufletul lui respira gerul din inimile oamenilor

Și se-ntreba dacă-l vor mai trezi troleibuzele sau dacă a fost destul pentru frați, o piatră de încercare.

*

Sunt a micuței care vroia să-i dea păturica ei câinelui de pe stradă

În seara aceea de toamnă, când el tremura nu atîta de frig, cât de boală...

Părea uriaș pe lângă ea, dar nicidecum prea mare pentru îmbrățișarea compasiunii

Care pornește din inima inocentă a copilului Domnului și cuprinde întreaga creațiune.

*

**Sunt a credinciosului care a vrut să-mi salveze sufletul,
aducându-l pe „calea cea dreaptă”**

**- o mare-ncețtare a inimilor, ce nu a putut deveni o
îmbrățișare!... Eu arătam către carte, el**

**Îmi descoperea că-i o operă a Satanei... Eu îi spuneam de
iubire și milă, el îmi vorbea de o groaznică**

**Înșelare... Eu îi spuneam că-mi accept crucea, el observa
că-mi accept... doar mândria și demonii.**

*

**Sunt a tânărului angelic care spunea oamenilor... „te
iubesc”.**

**Zicea despre el că este un suflet bătrân venit din cerul al
optulea**

**Oricum n-aș fi putut să îl contrazic, de vreme ce nu am
păstrat amintirea cerurilor**

**Eu tot ce am reușit să îmi amintesc... a fost că am cunoscut
dinainte Iubirea cea mare.**

*

Sunt a femeii care plângea la moartea cățelușei pe care-o lovise mașina. Cu inima sfâșiată

Gândea că niciunul nu i-ar fi înțeles nebunia de-a suferi mai mult pentru un biet animal

Decât pentru părintele ce murise o lună în urmă... Când iubitorul plânge însă micuțul suflet pierdut

Nu vede în el animalul, ci un chip al copilașului nevinovat, care se dăruiește fără condiționare.

*

Sunt a câinelui cu ochi de copil pe care mâine sau peste o lună îl vor ucide hîngherii

Și sunt a pisiului cu spinarea zdrobită ce nu de durere se stinge, ci de sete și foame

Da, sunt a cîinilor și pisicilor, porumbeilor și a tuturor umilelor creaturi ce caută până la moarte omul

Căci necuprinsă dragoste-i pusă în ele... pentru acela încă nevrednic de a fi un copil al Compasiunii.

*

Sunt a acelora numeroși cărora le-am greșit în această viață

Și cum se poate oare compensa ne iubirea, decât prin mai multă iubire?

Un singur trup și un singur suflet pot dărui... însă inima mea

Ascunde o măsură a infinitului, iar timpul ei este eternitatea.

*

**Sunt a acelora dragi care mi-au atins sau îmi vor atinge
flacăra**

**De-acum, din acest mărunț moment al prezentului și până în
veșnicia**

**Cea mai îndepărtată... Sunt însă și a acelora ce, fără a mă
cunoaște, se oglindesc**

**Pentru o clipă în flacăra mea și astfel... se apropie de o nouă
îmbrățișare a Tatălui.**

*

Sunt a acelora tineri, care stau înaintea torentelor

Cu spiritul îndrăzneț ce face trupul și mintea să strălucească.

Sunt și a acelora obosiți care au trecut deja prin toate torențele

Și s-au deprins să evite noroiul și nostalgia, din dor nestins pentru o altă viață.

*

Sunt a acelora pe care i-am întâlnit la vârsta maturității

În firea cărora se oglesc trecutul și viitorul și toate durerile și bunătățile

Au spiritul pregătit, deși gândirea rămâne captivă-n vârtejul de foc al clipei

Iubirea de Tatăl ce-odată părea numai o urmă a visului, searată acum, în formă de stâncă.

*

Sunt a noilor frați care privesc către un cer al viitorului.

**Știam că sunt muguri sub zăpadă... Știam că Dumnezeu
lucrează chiar și în iadul**

**În care toate speranțele par uitate... Știam că o dată cu
prima sămânță de aripi,**

**Brusc ochii se deschid către bunătate, inima către frate, iar
solzii de șarpe cad până la ultimul.**

*

Sunt a poporului meu dezbinat, neînțeleș și disprețuit

**Legată de el prin nenumărate fire de dragoste, așteptări,
datorii neplătite**

**Prin tot ce-am primit în plus față de ultimul frate al meu și
prin tot**

**Ce aș fi putut dăruir... însă am ales să păstrez numai pentru
mine.**

*

Sunt a Iubirii care mă pândește și mă împresoară din toate părțile

Căci totul este al Ei, chiar și aici, în această vale a plângerii și a morții. Dacă îmi spune

O șoaptă... surâd. Dacă m-atinge... instantaneu mă topesc, pentru a mă schimba într-o ființă eterică.

Dacă mă mângâie... zbor în extaz, pentru a îmbrățișa deopotrivă, tot ce mărturisește a-i fi o parte.

*

Sunt a Tatălui Sfânt de la care am învățat să privesc lumea întreagă

Cu dragoste. Orice ființă, pământul, luna și stelele, universurile fără număr ale creației

Îmi sunt prietene. Oamenii de aici și de dincolo îmi sunt frați și surori în eternitate.

Mire îmi este însă doar Unul... care mai întâi m-a îmbrățișat și apoi mi-a dat să beau fără plată.